

de een of andere poes ze te pakken kreeg, heeft Wims vader ze binnengehaald en zorgvuldig opgekweekt. Nu zijn ze een paar gezellige huisvriendjes, want ze willen niet meer weg. Ze kunnen trouwens de vrijheid niet meer in, want ze zouden zich niet weten te redden.

Als je bij de kooien van Max en Hans komt, zie je links en rechts in de gang een deur. Links is de keuken, waar dan ook nog een paar spreeuwen huizen.

Moeder moppert wel eens op al die veren, want het valt niet mee om pudding te koken met één spreeuw op je hoofd en twee op je schouders.

Achter de deur rechts ligt de huiskamer, die groot en gezellig is en die uitziet op de tuin.

Wanneer je zo voor het eerst de tuindeur doorgaat, sta je verbaasd te kijken. En een klein beetje denk je dat je in een sprookjeswereld terecht bent gekomen, in een grote, wilde, geheime tuin, die niemand weet te vinden.

Maar zo heel lang duurt die betovering niet, want je hoort miauwen of blaffen. Wat je ziet is geen poes of hond, maar weer een houten vogelkooi, vlak voor je op het stenen straatje. Daar zit Nappie in, ofwel voluit Napoleon, een kraai met gekortwiekte vleugels, die alle dieren uit de buurt kan nadoen. Zelfs kan hij precies zo kuchen als Wims vader vaak doet!

Een smal paadje, dat al gauw rechtsom buigt, leidt tot achterin de tuin. Daar staat een oud stenen gebouwtje, met één raam en een deur: het huis van Amalia, de geit. Boven de deur is een bordje gespijkerd:

HIER VERKLAARDE THORBECKE
ZIJN STUDENTEN DE GRONDWET

Amalia begrijpt wel niet wat dat betekent, maar ze voelt beslist dat ze daardoor een beetje een bijzondere geit is, anders dan andere geiten.

Thorbecke was ruim honderd jaar geleden een heel beroemde minister. Hij heeft voor Nederland de grondwet vernieuwd. Dat weet je vast wel van de vaderlandse-geschiedenisles, en anders leer je dat later nog: de grondwetsherziening van 1848. Nu wonen Evelien en Roosmarie in zijn huis, en nu staat Amalia, de geit, in het schuurtje waar eens studenten les kregen.

Aan de andere kant van de tuin staat nog een 'bouwwerk', een soort boshut, in elkaar getimmerd van allerlei oude planken. Daar is Wims eigendom. En aangezien er overal borden schijnen te moeten hangen, heeft hij er ook een vastgespijkerd:

VERBODEN
VOOR KATTEN
EN VROUWEN

Ziezo, dat weten we dan tenminste.

Hoe zou die deftige meneer Thorbecke kijken, als hij dat allemaal zag!

Maar gezellig is het wel, daar in en om het huis van Thorbecke.

Je kan er nog eens weg zijn, als je daar zin in hebt. Je kunt er twaalf vriendjes en vriendinnetjes binnenhalen, zonder dat iemand er last van heeft. Alle zieke eenden uit het plantsoen vinden er een hospitaal en behulpzame handen. De vogels fluiten er net zo vrij en vrolijk als in de blauwe lucht. Amalia kan gras eten en boomschors aftrekken. Er groeien sneeuwkllokjes en aardbeien en perziken, alles op zijn tijd. Het is toch een beetje een sprookjestuin.

De afgelopen zomer hebben Evelien en Roosmarie met hun gezworen vriendin Nannie in het huisje van Amalia gewoond, en is Wim met een vriend in de boshut getrokken. Ze sliepen er en aten er, ze gingen met een eigen sleutel de achterpoort

in en uit. En het is de vraag of veel andere kinderen in de stad zo'n heerlijke vakantie hebben gehad.

Amalia moest tijdelijk genoeg nemen met een afdak, want haar huis was beurtelings poppen-ziekenhuis, kindercircus en clubgebouw.

Maar nu is het weer het geitenhuisje, want in de winter blijven de kinderen liever in de warme huiskamer.

Amalia heeft een dik pak vers stro gekregen en is best tevreden. Iedere dag komt Wim eten brengen, met goed weer mag ze een poosje naar buiten, en samen houden ze hele gesprekken. Maar daar weten alleen die twee van af: Wim en Amalia. Hij heeft verteld van Sinterklaas, want hij had een beetje stro nodig om in zijn schoen te stoppen. Dat vond Amalia best natuurlijk. Stel je voor dat een geit niet wat stro zou kunnen missen voor het paard van Sint-Nicolaas.

En zowaar had er in Wims schoen een extraatje gelegen, een bosje peterselie met een briefje: Voor Amalia. De ene dienst is de andere waard, dacht Amalia toen, en denken kan ze best, want ze is een beetje een wijze geit.

Het wordt nu vroeg donker in de tuin. In 't schuurtje kun je om vier uur al bijna niets meer zien. Dat is altijd zo tegen dat het Kerstmis wordt. Amalia houdt wel van die stille lange avonden, dan staat ze maar zo'n beetje te dromen.

„Je kunt zo lekker piekeren over van alles en nog wat,” zegt Wim in haar oor. En Amalia knikt, dat is ook zo. Ze begrijpen elkaar, die twee.

Op een dag komt Wim heel geheimzinnig het schuurtje in. Hij kijkt goed of er niemand anders in de buurt is en gaat op een houten krukje zitten. Amalia komt naast hem staan en buigt haar kop. „Amalia,” fluistert Wim, „vanavond is het kerstavond. We hebben een kerstboom binnen, die gaan Evelien en Roosmarie versieren. D'r komt van alles in: ballen, slingers en echte kaarsjes. O ja, en suikeren kransjes en chocoladjes. Moeder dekt de tafel vanavond, weet je, dat is voor het kerstontbijt morgenochtend. En vader hangt dennegroen langs de muren en boven de spiegel!”

Amalia snuift een beetje en Wim voelt de sik van de geit langs zijn wang.

„En weet je wat we gaan doen, Amalia . . .” hij wacht even en gaat vol spanning verder, „vannacht, als iedereen slaapt, kom ik jou halen. Dan kun je 't allemaal zelf zien hoe mooi het is. De juffrouw op school heeft gezegd: in de kerstnacht moeten we de dieren niet vergeten. De spreuwen hebben extra kaaskorstjes en Max en Hans en Nappie krijgen pinda's. Maar jij, jij mag naar de kerstboom komen kijken.”

Als Wim even later de knip op de schuurdeur dichtschuift, doet Amalia net of ze niets gehoord heeft. Dat is de beste manier om een geheim te bewaren.

's Avonds wordt de huiskamer klaargemaakt. Wim is al naar bed. Later, als hij groter is, mag hij ook meehelpen.

De boom wordt prachtig opgetuigd. Evelien en Roosmarie doen hun best. Vooral om de kaarsjes goed rechtop te laten staan is erg moeilijk. Langs de schilderijen zijn dennetakken aangebracht en de uitgeschoven huiskamertafel is feestelijk gedekt. Moeder heeft over de schaal met eigengebakken kerstbrood een servet gelegd. De meisjes zullen vroeg opstaan om thee te zetten. Verder is alles klaar voor het kerstontbijt. Als iedereen naar bed is gegaan wordt het stil. Het huis slaapt . . .

Midden in de nacht schiet Wim wakker. Heel stil komt hij zijn bed uit en trekt zijn sokken aan. Op kousevoeten glijdt hij de trap af. Van de kapstok neemt hij zijn

jekker en bij de tuindeur schuift hij zachtjes in zijn oude schoenen. Max en Hans fladderen onrustig in hun kooien. „Ssst, stil.” Niemand hoort hoe de deur geopend wordt, niemand ziet de kleine jongen in de donkere tuin.

Amalia staat te slapen, net of ze de afspraak is vergeten. Wim grijpt haar bij de ketting om haar hals en gedwee loopt ze mee de tuin door, een beetje suffig nog. Het valt niet mee om de geit de achterdeur binnen te loodsen; het is een gestommel van jewelste. Maar niemand hoort het en even later staan Wim en Amalia in de huiskamer bij de kerstboom. Hij doet een klein schemerlampje aan en laat alles zien: de ballen, de kaarsen en de pakjes in de boom. Amalia snuffelt aan een tak.

„Lekker ruikt dat hè? Morgen zal ik een kransje voor je bewaren. Maar nu moet je weer naar de schuur.”

Amalia peinst er niet over, ze is nu net goed wakker en wil zich plotseling niet aan de afspraak houden. Hoe Wim ook trekt en sjort, ze verzet geen poot. Op de bank ligt het tafelkleed. Ten einde raad spreidt Wim dat uit op de grond voor de kerstboom. En jawel, mevrouw laat zich neerzakken op het wollen kleed en strekt zich lekker uit.

„Zul je nergens aankomen?” vraagt Wim zachtjes. „Dan ga ik naar boven. Morgen vroeg breng ik je terug.” Amalia geeft niet eens antwoord, ze snurkt.

Als Wim de kamer uit is en weer slaapt, kijkt Amalia langzaam op. Dat is niet gek hier. Als ze haar hals flink rekt kan ze net bij een suikerkransje. En als ze nog meer rekt, heeft ze er nog een, en nog een. En als ze gaat staan kan ze bij haast alle suikerkransjes.

Met haar achterpoten gooit ze een stoel om, vaders stoel, bòm.

Nu kan Amalia ook bij de tafel. Ze snuffelt aan het servet over het kerstbrood, en dan snuffelt ze onder het servet. Weg kerstbrood.

Als er niets meer van haar gading is, gaat ze moe en voldaan weer liggen.

Evelien is het eerst beneden, want Wim verslaapt zich. Ze komt niet verder dan de deuropening en rent de gang in.

„Roos, Roosmarie, kom eens gauw!”

Samen kijken ze verbijsterd de kamer in. Midden tussen de bende staat Amalia te knikkebollen.

„Hoe komt die hier?” vraagt Roosmarie.

Ze halen vader en moeder er bij. Wanneer ze met zijn vieren in de huiskamer staan, komt Wim binnen met dikke slaapogen en verwarde haren.

„Amalia”, stamelt hij, „Amalia moet naar de schuur.” Als hij de enorme rommel ziet die de geit gemaakt heeft, begint hij te huilen.

„Vooruit,” zegt vader, „eerst breng ik Amalia weg, de meisjes ruimen de kamer een beetje op, en Wim vertelt aan moeder wat er gebeurd is.”

Eigenlijk kan niemand kwaad zijn op het kleine ventje, dat zo geschrokken is van de uitwerking van zijn plannetje. „Ik wou Amalia de kerstboom laten zien in de kerstnacht. Want de dieren horen er toch ook bij, heeft Juf gezegd.”

Het is een eenvoudig, maar toch erg gezellig kerstontbijt geworden voor de familie. Misschien krijgen ze er nooit meer zo een. Amalia ook niet! Want voortaan zal er gezorgd worden dat er een eigen kerstontbijt is voor de geit Amalia . . .